

MET BLIJDSCAP.

Met blijdschap het nieuwe jaar in? Het jaar 1912? Zou op dit oogenblik blijdschap niet een teeken zijn van laakbare onnadenkendheid of van doffe onverschilligheid? Zou ernstige bezorgdheid niet beter passen? Ontspan de lachspieren van uw gelaat, trek rimpels in uw voorhoofd, haal de hoeken der oogen neer, blusch uw licht, en sta in de duisternis, waar de enkele sterren den nacht niet kunnen verdrijven. Dan is het uiterlijk een beeld van wat het innerlijk van den denkenden mensch behoort te zijn bij de intrede van elk nieuw jaar; van het twaalfde jaar der twintigste eeuw meer dan van een der vorige.

Van den denkenden mensch! Slechts de onbezonnene kan nog lachen; slechts de onverschillige nog met een glimlach, een cynischen dan, voortgaan over den drempel, die de twee jaren scheidt. Maar wie bedenkt, dat de moeiten en zorgen van het vorige jaar nog sneller dien drempel over zijn dan hij, en reeds wachtende staan om hem aan te vallen en te kwellen zooals ze deden in de tijdruimte, die achter ligt, hij laat het lachen wel na, hij zucht en klaagt, hij wanhoopt bijna aan wereldlot en eigen toekomst. Schilder, schilder! waarom teekent gij ons den nieuwjaarsgroet met den lach op de kaken en de blijdschap in het oog?

De denkende mensch heeft de oogen open en ziet. Hij ziet, hoe Rusland zich werpt op het oude Perzië, hoe Frankrijk den laatsten buit der Mooren voor zich opeischt, hoe Engeland en Duitschland moeite hebben met het bewaren van den vrede, hoe China zichzelf verteert en Japan het zwaard wet; en in het kanongebulder aan Tripoli's kust hoort hij de sarrende stem, die den bouw van het Vredespaleis bespot. En reeds meent hij de echo's van dat kanongebulder te hooren over de toppen der bergen en over de vlakten der Noordzee. Zal niet weldra de uitbarsting komen, die Europa in vuur zal zetten, die de werken der beschaving zal vernietigen en verteren tot asch?

De denkende mensch ziet den geest der ontevredenheid rondsluipen in de samenleving en steeds meerderen bezielen tot afgunst en nijd en haat, steeds meer de wereld vervullen met wrevel. Hij ziet, hoe de grondzuilen der maatschappij waggelen, en het gebouw van menschelijke grootheid niet langer kunnen dragen; hoe, wat samenwerken moest, elkander tegenwerkt, en botst en stoot, tot de hartstochten ontwaken, en de bom en de revolver het woord der verlossing willen spreken. Zal hij met een blijden glimlach het nieuwe jaar tegengaan?

Met een blijden glimlach, als hij ziet, hoe het drieste ongelooft God van den troon tracht te stooten, en in aan-

bidding neergebogen ligt voor den god in eigen boezem, of de schoonheid tot zijn afgod maakt? Met een glimlach, als hij ziet, hoe de wereld, die God verlaten heeft, en toch niet zonder god kan, met bijgeloovigen eerbied zijn steun zoekt bij een spotbeeld, als de neger bij zijn fetisch? Met een glimlach, als hij ziet, hoe de duivel in engelen-gestalte met valsche en verderfelijke leeringen ook hen tracht te verleiden, die reeds ontkomen waren aan zijn macht? Met een glimlach, als hij ziet, dat wat God gesproken heeft, geen ingang meer vindt in de harten, veracht en gesmaad wordt en achtergesteld bij de woorden van wie Hem haten? Met een glimlach, als hij ziet, hoe de woorden der profeten in vervulling gaan, de zoon opstaat tegen den vader en de dochter tegen de moeder, des menschen huisgenooten zijn vijanden zijn? Met een glimlach, als hij ziet, hoe Satan triomfeert?

De denkende mensch beeft en is ontsteld, als hij de oogen open heeft en rondziet. Maar — de geloovige mensch heeft de oogen beter open en ziet meer. Elisa's jongen zag enkel de Syriërs gelegerd op de bergen, die Dothan omringden; hij was een denkend mensch. Maar de profeet zag den ganschen berg, waarop de stad gebouwd was, bedekt met vurige paarden en vurige wagenen, en glimlachen kon hij, wetende, dat die vóór hem was meer was dan die tegen hem was.

„Heere, open de oogen van den jongen, dat hij zie!” Heere, open onze oogen, dat wij zien, en we zullen met een blijden glimlach de toekomst tegemoet gaan. Want wij zullen U zien, en al onze vrees en al onze bezorgdheid zal verdwijnen als een morgenwolk. Bij het licht Uwer toezeggingen hebben wij geen duisternis meer. O, wij weten het, dat duisternis de aarde zal bedekken en donkerheid de volken; wij weten, dat de woelingen, die onze oogen aanschouwen, zich zullen vermenigvuldigen; en toch, wij vreezen niet, want wij weten, dat Uw raad zal bestaan en Gij Uw welbehagen zult doen. En Uw welbehagen is in menschen! Gij hebt ons lief, Gij hebt de wereld lief, en wie in den naam Uws Zoons gelooven, zullen niet verderven, maar het eeuwige leven hebben. Zouden wij dan bezorgd zijn? Zouden we vreezen? Neen, wij zullen het hart opheffen tot U, en in blij vertrouwen voortgaan, wetend, dat Gij met ons zijt, dat niets ons kan schaden, niets ons kan scheiden van U, en we zeggen het den dichter Habakuk met de woorden van Da Costa na: „Ik weet, dat onder 't lijden mijn ziel in God zich zal verblijden, mijn hart in Hem opspringen zal.”

A. L.

Gelukkig Nieuwjaar!

